

Претпостављам да је свако од нас некада био заљубљен и да му је тај осећај познат. Има нас и који смо у том стању својеврсне опијености чинили и глупости. Уосталом, то није ништа чудно. *Amantes, amentes*, рекла би мудра латинска изрека.

Међутим не могу ни да замислим да је било ко од нас био толико заљубљен-залуђен, јер претпостављам да ово читају нормални људи, као што је то „стара дама“ Европа залуђена пројектом Велике Албаније, и заљубљена у њега.

Имам утисак да, када би данас Шиптари запалили Лувр, да се нико у ЕУ не би претерано потресао. Рекли би: „Па ништа страшно. Изгорела су нека платна, која су била у уљу, а опште је познато да је уље запаљиво“. Окривљени би били Леонардо, Рубенс и Пикасо, што нису малали ватроотпорним бојама, на стаклу. Рекли би: „Старогрчки кипови јесу можда мало осмуђени, али су од квалитетног мермера па ћемо да их пребришемо, а може бити да им гареж дода мало шарма. Уосталом, Милоска Венера ионако није имала руке“.

Када би, не дај Боже Шиптари минирали лондонски мост, претпостављам да би цела ЕУ администрација играла коло на обали Темзе са Ангелом на „коловођи“ и полетним Ван Ромпејом на „кецу“ и раздрагано певала: *“London Bridge is falling down, Falling down, Falling down
London Bridge is falling down,
My fair lady*

Lon

Није овде намера да описујемо последње догађаје на југу Србије. Те да ли је држава

Држање за датум

Пише: Александар Б. Ђикић
петак, 25 јануар 2013 23:54

смела бити изненађена постављањем споменика поводом 100 годишњице албанске државе тамо где је то било логично, те да ли је њена пост фестум реакција била адекватна и на време, и томе слично, јер су тога ових дана пуне новине, телевизија, а има ту посла и за аналитичаре свих боја.

Не, оно што нас на овом месту интересује је (не)виђено насиље које се спроводи над Србима широм Косова и Метохије, и мртвима и живима, над њиховом имовином и животима. Насиље које се дешава пред очима Европе, којој смо ничим изазвани великодушно поверили решавање нашег горућег проблема. Пред очима, али не у пренесеном значењу, већ буквално. Насиље које је савршено синхронизовано, нескривено, бучно. Толико бучно да се само у Београду не чује. Не чује се услед загушујуће буке, коју чини само једна реч: ДАТУМ!

Ових дана Срби у Метохији и на Косову су изложени одмазди. Права је срећа што Шиптари не атакују још драстичније на Србе и оно што је од њих остало, јер се плаше да не претерају и не изазову реакције праве међународне заједнице, а не само оног дела који им је безрезервно наклоњен. Колико је то добро, толико и плаши, јер они сада знају и да дозирају насиље, за разлику од ранијих периода.

Оно што много више плаши је неразумно разумевање тог насиља са наше стране. Оно се приписује „спонтаној реакцији Албанаца“ на уклањање споменика у Прешеву. Просто је дегутантна наша мазохистичка потреба да увек тражимо оправдање за свог крвника. Никада за пријатеља.

Реакција по Метохији и Косову, којом се Срби подсећају да се налазе унутар отворених чељусти, јесте била муњевита али никако спонтана. Најбоље полицијске акције трају неколико секунди, али се припремају годинама. Новак Ђоковић не постиже планетарне успехе тако што сат-два спонтано држи рекет, него зато што је томе посветио читав живот. Исто тако, напади на све српско по Метохији и Косову, по карактеру, дозираности, локацијама и интензитету указују на врло добру, вишедеценијску припрему

за акцију, „на писак пиштаљке“.

Као да смо заборавили „једнонационално тровање“ 1990. године „на писак пиштаљке“, када су се дешавале и комичне ситуације да поред вас падне човек, у епилептичком нападу, глуматајући отрованост неким тајанственим отровом, који делује само на вас, ако сте Шиптар. То јесте било комично, али никако смешно. То је била једна минуциозно испланирана војна вежба.

Као да смо заборавили геноцид над Србима у лето 1999.године, када су већ и Европа и Америка, на које се не морамо љутити, али свакако морамо на себе, оправдавале геноцид, „фрустрацијом Албанаца“ и њиховом „спонтаном акцијом“ услед последица рата. То је било општеприхваћено тумачење „цивилизованог света“, а и доброг дела наше јавности, што као непосредна жртва добро памтим.

Као да смо заборавили „спонтану реакцију Албанаца“ на вест о дављењу два несрећна шиптарска дечака у реци Ибар, 17. марта 2004. када је буквално све српско запаљено. Гореле су осим српских кућа, чак и хришћанске светиње из 13. века. И то не тајно, већ пред очима, војскама и камерама „цивилизованог света“. И то не само на једном месту, што би евентуално указивало на афект, него свуда по Косову и по Метохији где треба, што се не може урадити у афекту, већ на „писак пиштаљке“.

Као да нас не трезни пуцање по споменицима стрељаној деци из Гораждевца. Као да ни она нису довољно темељито убијена, већ је то била „спонтана реакција“ јер је тамо неком општинском руководству у Прешеву стало да забије прст у око држави.

Ништа од тога нас не може до те мере освестити и пробудити, да барем у неком кутку свести, не схватимо да не морамо за сваки погром тражити оправдање, за оне који

погром чине. Тај порив уништења свега српског, који ми не видимо, а који Европа и те како види и подржава, и који се неизоставно испољава „кад треба“, данас више није само шиптарски, већ су и његови западни генератори и те како видљиви.

Но, не треба се љутити на њих. Ми њих не можемо променити. Они су такви, какви су. Ми морамо пазити на своје поступке. Наш терен данас личи на жицу разапету над базеном са сумпорном киселином. Нема места за искорак лево или десно. Ту смо, где смо. Стога чуде реакције људи које смо изабрали да нас преко те препреке воде. А изабрали смо их.

Недавно помињање столице у УН за Косово (и то не у медицинском, него у дипломатском смислу), од стране нашег премијера Дачића је изазвало ефект, што би наши стари рекли: „Помени слепцу девојку“. Изазвало је лавину одобравања наших западних „пријатеља“. Немачки амбасадор Вилхелм је то једва дочекао, те је скривајући сузе радоснице изјавио да „То данас није тема“. Можда није данас, хтео је да каже да га сузе нису загрцнуле, али у уторак ће бити. Такнуто-макнуто. Истога тренутка, пријем Косова у Савет Европе је постало питање броја гласова а не више принципа.

Штавише, у маштаријама наших политичара пројављују се и неке визије „џорања“ територија. Север Косова за тамо неку Прешевску долину. Дам ти моје, за моје! Тиме би прешевска долина (а не сећам се тог географског појма из школе) постала део велике Албаније. При томе ту долину, третирамо као неку долину у Монтани или Вајомингу. Нисмо свесни да баш та долина сече Коридор 10! Сече моравско-вардарску комуникацију Србије, која је већ вековима суштинска за нас. За њу су уосталом изгинуле хиљаде Срба. У том „џорању“ ми губимо суверенитет над кључном комуникацијом, и претварамо Србију у слепо црево, осим ако фино не замолимо Велику Албанију да нам не прави проблеме.

